

[Udenrigsministeren]

som IWC er opbygget, kan det danske rige ikke splitte sig op og optræde med forskellige delegationer. Hvad er det, hr. Løvig Simonsen mener? Mener han, at vi skal sige, at det er Grønland/Færøerne, der repræsenterer riget? Vi kan kun optræde med én delegation.

Der ligger jo i virkeligheden det i det, at den sprængning af IWC, som en række lande ønsker, kan gå hen og blive en realitet. Det var det, der lå i den flotte bemærkning fra hr. Løvig Simonsen her. Jeg må sige, jeg deler ganske den opfordring, som vi hørte fra vore grønlandske og færøske folketingsmedlemmer: Vis hensyn.

Jeg kan sige, at regeringen har fuld tillid til, at man i Grønland og på Færøerne har en forsvarelig forvaltning af havets ressourcer. Ingen mennesker er tættere på de ressourcer end dem, der lever dér. Ingen mennesker har en tættere fornemmelse af, hvad der er i overensstemmelse med naturens muligheder.

Der ligger jo for øvrigt også i det her et lærestykke i begrebet bæredygtighed. Skal bæredygtighed bare være en undskyldning for at forbyde, at man slår nogle dyr ihjel, som man synes det er synd at slå ihjel? Men i det øjeblik, hvor det viser sig, at bestanden af en hvalart er tilstrækkelig til, at man kan fange et vist antal, så gælder bæredygtighed pludselig ikke den anden vej. Er begrebet bæredygtighed, som vi i så mange sammenhænge lægger vægt på, og som spiller en stor rolle med hensyn til at få miljøspørgsmål i bredeste forstand bragt ind i en politisk sammenhæng, i virkeligheden bare et skalkeskjul over nogle følelser og holdninger, som bygger på uvidenhed?

Jeg skal gentage, at regeringen agter i denne sag til det yderste at vise hensyn til grønlandere og færinger og dermed til det rigsfællesskab, som vi tillægger overordentlig stor værdi.

(Kort bemærkning).

Løvig Simonsen (S):

Det er med nogen undren, jeg har forstået, at udenrigsministeren var forundret over det, jeg sagde fra talerstolen her for lidt siden, for just det, jeg citerede, var fra beretningen, så det kan ikke være en overraskelse for udenrigsministeren. Det er det første, jeg vil sige.

Det andet er, at det kan overraske mig lidt, at udenrigsministeren ikke var bekendt med Socialdemokratiets holdning. Den har i hvert fald været tilkendegivet før end i et samråd den 24.

maj. Vi sendte vores første udkast til beretning af sted den 13. maj. Må jeg også erindre om, at vi har bedt om at få et samråd med udenrigsministeren allerede i april måned, men udenrigsministeren bad om at få udsat det til den 8. maj under hensyn til, at der var god tid, inden forhandlingerne skulle starte i Island. Dette vil jeg gerne sige for ligesom at afklare nogle ting.

Dernæst har jeg også klart herfra tilkendegivet, at vi i vores beretning har understreget sammen med SF og Det Radikale Venstre, at vi ønsker at støtte det grønlandske behov, ingen diskussion om det, men det, som var i det forslag, som ministeren kom med, var jo ikke kun en fangst, der skulle angå Grønland og Færøerne, det angik jo også Island, Norge og Japan.

Dernæst kan vi så komme ind i en debat om, hvordan man bedst tjener rigets interesser. Vi har haft den opfattelse, at det vigtigste for os var at sikre, at Grønlands kvote kunne bestå, og det er det, vi har tilkendegivet i vores beretning. Dernæst spørger ministeren, hvordan det skulle foregå, og siger, at det er en flot bemærkning, at Grønland og Færøerne skulle have en mere selvstændig repræsentation. Må jeg erindre ministeren om, at ministeren selv har tilkendegivet, at han ønskede en ny konvention, der rummede et anderledes syn på tingene, og deri ligger jo bl.a. også, at man har muligheder i den retning, jeg her taler om.

Til allersidst vil jeg gerne spørge: Hvordan gik det så med udenrigsministerens forslag i Island?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Hr. Løvig Simonsen minder selv om, at vi havde et samråd den 8. maj. Da var der god tid. Da diskuterede vi grundigt, hvad der var opnået enighed om imellem Grønland, Færøerne og den danske regering. Nu er jeg jo vant til at have med voksne mennesker at gøre i Markedsudvalget, og dér er det sådan, at hvis man diskuterer nogle ting og nogle er uenige, så siger de til SF sagde til ved den lejlighed. De Radikale var ikke til stede, men De Radikales holdning kender jeg, og jeg vidste, at De Radikale også var imod det, så jeg har ingen bebrejdelser i denne sag hverken mod De Radikale eller mod SF.

Men Socialdemokraterne sad og trykkede sig. Jeg er vidende om, at man i Socialdemokratiet grundigt havde diskuteret de ting med sine medlemmer både fra Færøerne og Grønland,